

Cealalta Ancuta - Rezumat

Inclusa in volumul "Hanu Ancutei" (1928), povestirea "Cealalta Ancuta" este alcatuita dupa "scenariu cu aventuri de muschetar".

C.Ciopruga, Mihail Sadoveanu, "Fascinatia tiparelor originale", pastrand ecouri din literatura cu haiduci parcursa de ajutor in adolescenta, dar si din baladele populare vitejesti.

Cealalta Ancuta este povestirea unei iubiri care iese din limitele ordinii sociale stabilite. Ienache coropcarul, naratorul, ii introduce pe ascultatori intr-un timp si spatiu ale aventurii, timp si spatiu ritualizate prin inscrierea ceremonialul povestirii. El povesteste o intamplare spectaculoasa din "vremea veche". Todorita Catana eroul povestiri "om frumos si indraznet", indragostit de sora unui mare vornic, scapa din turnul Goliei unde sub paza isi astepta sfarsitul si, rapind-o pe duduca Varvara (ce fusese trimisa de fratele ei la manastire) se pierde in lume.

Naratorul condamna indrazneala razesului, se arata scandalizat de intamplare, dand vina rapirii Varvarei pe intelegera dintre hangita "Cealalta Ancuta" si Todorita Catana. In fapt, Ienache a participat fara voie la rapire. El a fost martorul prinderii lui Todorita de strajeni, a avut stinta de evadarea lui si i-a iesit in cale lasandu-se ajutata de acesta fara sa stie initial cine este, s-a aflat la han in momentul stabilirii planului, si in cele din urma a indrumat slubasii Agiei pe un drum gresit.

Naratorul, insa, se preface inocent, distantandu-se critic de intamplare, mirandu-se emfatic de masinatiile Ancutei; el este acuzator si nu intelege misterul faptelor: "De sfatuit s-au sfatuit ei langa horn, dar o femeie nu poate pune la cale asemenea fapta. De la Ancuta am aflat tarziu dupa aceea ca acel misel ar fii scapat cu duduca Varvara in tara ungureasca. Si atunci iar am banuit-oca ar fii fost cu stiinta ei. Am fost eu, capitane Niculai si comise Ionita, multa vreme mahnii pentru asemenea blastamatii".

Finalul aventurii depaseste limitele explicabilului, naratorul nefiind credibil pana la capat.